

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, чланова већа, са саветником суда Надеждом Николић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца П.Д.

ради поништаја решења повереника за информације од јавног значаја Републике Србије број 07-00-01142/2006-3 од 16.03.2007. године, у предмету приступа информацијама од јавног значаја, у нејавној седници већа одржаној дана 05.03.2008. године, донео је

ПРЕСУД У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована жалба тужиоца изјављена због недобијања тражених информација по захтеву који је 20.06.2006. године поднео Окружном суду у Сремској Митровици.

Тужилац тужбом оспорава законитост решења туженог органа и предлаже да се оно поништи. У тужби наводи да је након подношења жалбе дана 19.07.2006. године Поверенику за информације од јавног значаја због недобијања списка од Окружног суда у Сремској Митровици у предмету К.68/98, од тог суда добио само део списка, због чега је одбио да прими писмена у присуству наведених припадника службе обезбеђења, а да је актом Су. 9/07 од 19.02.2007. године првостепени орган Окружни суд у Сремској Митровици погрешно обавестио службу повереника да наведена документа представљају целокупни спис. Истиче да је погрешно поступио Повереник – тужени орган када је своју одлуку засновао на акту првостепеног органа, а да није утврђивао чињенично стање непосредно увидом у материјалне доказе, као и да није могао донети одлуку с позивом на акт првостепеног органа од 19.02.2007. године који је Повереник – тужени орган примио тек 19.03.2007. године, након доношења оспореног решења. Сматра да је овако поступање туженог органа – Повереника неприхватљиво и супротно одредби члана 26. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да се тужба одбије.

Након разматрања списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, Врховни суд Србије је нашао да је тужба неоснована.

Правилно је по оцени суда поступио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца изјављењу због не добијања тражених информација по захтеву који је дана 20.06.2006. године поднео Окружном суду у Сремској Митровици. Ово са разлога што према доказима у списима предмета и образложењу оспореног решења прозилази да је тужени орган доставио жалбу тужиоца првостепеном органу који је својим актом од 31.07.2006. године као и актом од 19.02.2007. године обавестио туженог да је по захтеву тужиоца достављена тражена

документација али да је он исту одбио да прими, како то прозилази из достављене фотокопије доставнице о покушају уручења списка предмета К. 68/98, на којој је наведена примедба „да су списи некомплетни што сам приметио – те исте одбијам да примим“. Стога је правилно тужени орган оценио да је првостепени орган Окружни суд у Сремској Митровици поступио у складу са чланом 16. став 1. Закона о слободном приступу и информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС", бр. 120/04), обзиром да је по захтеву тужиоца актом од 29.06.2006. године упутио фотокопију тражених списка, које тужилац није ни прегледао већ унапред одбио, налазећи да су наводи жалбе неосновани.

Суд је ценио наводе изнете у тужби да тужени орган није могао донети решење на основу дописа првостепеног органа од 19.02.2007. године, већ да је требало да утврђује чињенично стање у складу са одредбом члана 26. Закона о слободном приступу и информацијама од јавног значаја, као и да је овај допис према евиденцији запремљених писмена у предмету примљен од стране туженог органа тек 19.03.2007. године, што значи после доношења оспореног решења, па је нашао да ови наводи нису основани. Ово са разлога што је тужени орган по жалби тужиоца утврдио све чињенице које су од значаја за доношење одлуке и проверио све наводе жалбе, како је то напред изнето, а допис од 19.02.2007. године примљен је факсом од стране туженог органа дана 13.03.2007. године а накнадно поштом 19.03.2007. године, што значи да је тужени орган са садржином дописа првостепеног органа био упознат пре доношења оспореног решења.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је нашао да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца па је на основу члана 41. став 2. одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ
 дана 05.03.2008. године, У.3803/07

Записничар,
 Надежда Николић, с.р.

Председник већа-судија,
 Олга Ђуричић, с.р.

РС